

andet høje Ting, Hr. Green, vil udføre et godt og dygtigt Arbejde ved at føre Kontrol med vore Pengeinstitutter, og at dette vil bidrage til at fremme Sikkerheden i Fremtiden. Men hvor dygtig dette Arbejde end gøres, vil det være umuligt derigennem at sikre Sparerne mod Sammenbrud af en eller anden Bank. De kan heller ikke sikres derigennem mod Bedragerier og letsindige eller fejlagtige Dispositioner. Det er ugørligt, det er uoverkommeligt at føre en saa effektiv Kontrol.

Derfor vil jeg gerne have Lov til at foreslaa at gaa et Skridt videre end Bankloven af 1919. Min Henstilling skal da være, at der oprettes en Krisefond, en Reservefond, til Imødegaaelse af Tab. Den skal oprettes ved Tilskud fra Bankerne selv, uden at Staten skal have nogen Udgift deraf. Jeg kan tænke mig, at der vil blive rejst forskellige Indvendinger derimod; men jeg mener, at Tanken i sig selv er sund og god, og det er mit Haab, at den høje Regering vil tage Spørgsmaalet op til Løsning.

Den første Indvending, jeg kunde tænke mig, er den, at en saadan Reservefond vilde svække Ansvarsfølelsen hos Bankerne. Dette har jeg ment kunde forhindres ved, at man ikke paa Forhaand bestemmer, at ethvert Tab skal dækkes. Jeg lægger ikke Skjul paa, at det gerne skulde være Resultatet, at Sparerne var sikret, men Tabene kan jo blive saa store, at det vilde være uoverkommeligt at dække dem, og der kan ogsaa i en eller anden Bank være saadanne Forhold til Stede, at der ikke vilde være Grund til at dække hele Tabet. Resultatet af Oprettelsen af en saadan Fond maa i alt Fald ikke være, at man svækker de enkelte Bankers Ansvarsfølelse ved, at Sparerne paa Forhaand er sikret mod Tab, da andre Banker eventuelt dækker den paagældende Banks Tab. Tanken er, at Bankerne yder et aarligt Beløb i Forhold til Aktiekapital og Indlaansmidler, og at Beløbet henlægges til en Reservefond, der administreres af en Styrelse, som vælges dels af Bankerne, dels af Staten, saaledes at Statens Repræsentanter faar Hovedindflydelsen paa Ledelsen. Denne Styrelse skulde tage Bestemmelse om, hvornaar og i hvilken Udstrækning der skulde ydes Hjælp til en Bank, hvis det gik galt

med den. Af Statistiske Efterretninger for 28. August d. A. vil man se, at Bankernes Aktiekapital udgør 456,6 Mill. Kr., og at Indlaanskapitalen er 4 267 Mill. Kr. Hvis der blev ydet et Bidrag af $\frac{1}{2}$ pCt. af Aktiekapitalen, de 456 Mill. Kr., vil det udgøre 2,28 Mill. Kr., og hvis der blev givet $\frac{1}{2}$ pro mille af Indlaanskapitalen, de 4 267 Mill. Kr., vil det udgøre 2,14 Mill. Kr. Det vil i alt blive ca. $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig. Naar vi ser hen til den store Indlaanskapital og til, at Bankerne har en samlet Reservefond paa 216 Mill. Kr., synes jeg ikke, det maatte være uoverkommeligt for dem aarlig at tilskyde et Beløb af ca. $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Betyggelse for Sparerne. Man kunde saa fastsætte en Bestemmelse om, at naar Fonden havde opnaaet en Størrelse af 40—50 Mill. Kr., kunde Bidragene ophøre og skulde kun igen ydes, for saa vidt Fonden af en eller anden Grund gik ned derunder. Jeg haaber, at en saadan Tanke maa vinde Tilslutning i dette høje Ting. Folk trøster sig med, at vi har Banklov, Inspektion, autoriseret Revision o. s. v., men Kendsgerningen viser, at det er ikke nok. Derfor synes jeg, vi maa tage det sidste Tag for at sikre Sparerne i Fremtiden.

Jeg vil gerne samtidig benytte Lejligheden til at slaa et kraftigt Slag for, at Ledelsen af en saadan Reservefond, hvis vi kunde naa dertil, fik Bemyndigelse til i Løbet af nogle Aar at yde Støtte til de to Banker, det sidste Aar er gaaet ud over, nemlig Kalundborg Bank og Banken paa Turø. Naar jeg drister mig til at fremsætte en saadan Tanke, er det af forskellige Grunde. Det er for det første, fordi de paagældende Mennesker i Tillid til bestaaende Kontrolforanstaltninger har betroet disse Banker deres Penge og haft nogen Grund til at tro, at de af Staten trufne Foranstaltninger var betryggende. Helt uden Holdpunkt er i alt Fald en saadan Tanke ikke. Men dertil kommer, at der ved den store Bankkrise i 1908—09 ydedes Sparerne fuld Dækning ved Foranstaltninger, dels fra Statens, dels fra de store Bankers Side. Det gjaldt Grundejerbanken, Detailhandlerbanken og Laanekassen her i København, og det gjaldt de jydskke Banker i Nibe, Fredericia og Løgstør. Denne Indskriden fra Statens Side skete maaske nok under